

Sociaal recht

Sociale zekerheidsrecht

Dimona-aangifte – Werknemers met een A1-attest werkzaam in België – Bindende kracht van A1-attesten – Vermoedens of vaststellingen van sociale fraude – Voorlopige intrekking van de A1-attesten in de lidstaat van de tewerkstellende onderneming – Arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-410/21 en C-661/21

Arrest van 9 mei 2023 ([P.21.0332.N](#)) met conclusie van advocaat-generaal B. De Smet

Uit het antwoord van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 2 maart 2023 in de gevoegde zaken C-410/21, *Intertrans*, en C-661/21, *Verbraeken*, en de eraan ten grondslag liggende overwegingen (rechtsoverwegingen 39 tot 67) volgt dat weliswaar het bindend karakter van een door het bevoegde orgaan van een lidstaat afgegeven A1-verklaring niet verdwijnt door de mededeling door dat orgaan dat de bindende kracht van die verklaring voorlopig wordt opgeschort, maar dat de rechterlijke instantie van de lidstaat waar het werk wordt verricht, waarbij een strafprocedure aanhangig is gemaakt tegen personen die ervan worden verdacht die A1-verklaring op frauduleuze wijze te hebben verkregen of gebruikt, niettemin kan vaststellen dat er sprake is van fraude en die verklaring buiten beschouwing mag laten onder de voorwaarden dat er een redelijke termijn is verstreken, zonder dat het orgaan van uitgifte standpunt heeft ingenomen betreffende het frauduleus karakter en de aan het recht op een eerlijk proces verbonden waarborgen worden geëerbiedigd.

([ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20230509.2N.5](#))

Dimona-aangifte – Transportonderneming gevestigd in een EU-lidstaat – Werknemers met een A1-attest werkzaam in België – Plicht tot het bijhouden van sociale documenten – Personeelsregister – Controle op tewerkstelling en arbeidsreglementering – Toepassing van de regels inzake sociale zekerheid

Arrest van 9 mei 2023 ([P.21.0738.N](#)) met conclusie van advocaat-generaal B. De Smet

De dimona-aangifteplicht opgelegd bij het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, is een aangelegenheid als bedoeld door artikel 580, 1°, Gerechtelijk Wetboek, ook al wordt die regelgeving niet uitdrukkelijk in deze laatste bepaling vermeld.

De vraag rijst of uit de omstandigheid dat een onderneming die een wegvervoersvergunning verkrijgt in een lidstaat van de Europese Unie overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 1071/2009 van 21 oktober 2009 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van gemeenschappelijke regels betreffende de voorwaarden waaraan moet zijn voldaan om het beroep van wegvervoerondernemer uit te oefenen en tot intrekking van Richtlijn 96/26/EG van de Raad en de Verordening (EG) nr. 1072/2009 van 21 oktober 2009 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van gemeenschappelijke regels voor toegang tot de markt voor internationaal goederenvervoer over de weg en dus werkelijk en op duurzame wijze in die lidstaat moet zijn gevestigd, noodzakelijk volgt dat zij daarmee onweerlegbaar aantoonbaar dat haar zetel is gevestigd in die lidstaat zoals bedoeld met artikel 13.1 Verordening nr. 883/2004/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels en dit ter bepaling van het toepasselijke socialezekerheidsstelsel en of de autoriteiten van de lidstaat van tewerkstelling door dat gegeven gebonden zijn. Verder rijst de vraag of de autoriteiten van de lidstaat van tewerkstelling een wegvervoersvergunning naast zich kunnen neerleggen omdat ze werd verkregen met bedrog, dan wel of die autoriteiten op grond van die vaststelling eerst de intrekking van de wegvervoersvergunning moeten vragen aan de autoriteiten die de vergunning hebben uitgereikt. Het antwoord op de voorgestelde vragen vereist een uitlegging van artikel 13.1, b), i), Verordening (EG) nr. 883/2004, de artikelen 3.1.a), 11.1, 12.1 en 13.3 Verordening (EG) nr. 1071/2009 en artikel 4.1.a), Verordening (EG) nr. 1072/2009, waarvoor het Hof van Justitie van de Europese Unie bevoegd is. Er is derhalve grond om overeenkomstig artikel 267.3 VWEU aan het Hof van Justitie van de Europese Unie deze vraag te stellen, geformuleerd als volgt: “1. Moeten artikel 13.1, b), i), van de Verordening nr. 883/2004/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels, de artikelen 3.1, a), en 11.1, van de Verordening (EG) nr. 1071/2009 van 21 oktober 2009 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van gemeenschappelijke regels betreffende de voorwaarden waaraan moet zijn voldaan om het beroep van wegvervoerondernemer uit te oefenen en tot intrekking van Richtlijn 96/26/EG van de Raad en artikel 4.1.a), van de Verordening (EG) nr. 1072/2009 van 21 oktober 2009 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van gemeenschappelijke regels voor toegang tot de markt voor internationaal goederenvervoer over de weg zo worden uitgelegd dat uit de omstandigheid dat een onderneming die een wegvervoersvergunning verkrijgt in een lidstaat van de Europese Unie overeenkomstig de Verordeningen (EG) nr. 1071/2009 en nr. 1072/2009 en dus werkelijk en op duurzame wijze in die lidstaat moet zijn gevestigd, volgt dat daarmee onweerlegbaar is aangetoond

dat haar zetel is gevestigd in die lidstaat zoals bedoeld door artikel 13.1 van de voormelde Verordening nr. 883/2004/EG, ter bepaling van het toepasselijke socialezekerheidsstelsel en of de autoriteiten van de lidstaat van tewerkstelling door die vaststelling zijn gebonden?” en 2. “Kan de nationale rechter van de lidstaat van tewerkstelling die vaststelt dat de bedoelde wegvervoersvergunning werd verkregen door bedrog die vergunning naast zich neerleggen, of dienen de autoriteiten van de lidstaat van tewerkstelling op grond van de vaststelling van bedrog eerst de intrekking van die vergunning te vragen aan de autoriteiten die de vergunning hebben uitgereikt?”

[\(ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211026.2N.5\)](#)

Buitenlandse werknemers met een A1-attest werkzaam in België – Vermoedens of vaststellingen van sociale fraude – Verlies van de bindende kracht van de A1-attesten – Voorwaarden volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie – Dimona-aangifteplicht – Plicht tot het bijhouden van sociale documenten – Personeelsregister – Controle op de tewerkstelling en arbeidsreglementering – Communautaire vervoersvergunning – Toepasselijke wetgeving – Criteria van de EG-Verordening 592/2008

Arrest van 27 juni 2023 ([P.22.0859.N](#)) met conclusie van advocaat-generaal B. De Smet

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt wat betreft artikel 76, lid 6, Verordening nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels en artikel 5 Verordening 987/2009/EG van 16 september 2009 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de wijze van toepassing van Verordening (EG) nr. 883/2004 betreffende de coördinatie van de sociale zekerheidsstelsels het volgende:

- 1° een rechterlijke instantie van de lidstaat van ontvangst is niet bevoegd de geldigheid na te gaan van een E101-documenten, thans een A1-document, wat betreft de staving van de feiten op grond waarvan een dergelijk document is afgegeven, met name het bestaan van een organische band tussen de onderneming die de werknemer detacheert en de gedetacheerde werknemer (HvJ 26 januari 2006, C-2/05, *Herbosch Kiere nv*, r.o. 32);
- 2° aangezien een E101-document, thans een A1-document, een vermoeden in het leven roept dat de betrokken werknemer regelmatig is aangesloten bij de socialezekerheidsregeling van de lidstaat waar de tewerkstellende onderneming is gevestigd, is het in beginsel bindend voor het bevoegde orgaan van de lidstaat waarin die werknemer arbeid verricht (HvJ 10 februari 2000, C-202/97, *Fitzwilliam Executive Search Ltd*, r.o. 53-55; HvJ 27 april 2017, C-620/15, *A-Rosa Flussschiff*, r.o. 41; HvJ 6 februari 2018, C-359/16, *Altun*, r.o. 39);
- 3° zolang een E101-document, thans een A1-document, niet is ingetrokken of ongeldig verklaard, dient het bevoegde orgaan van de lidstaat waarin de werknemer arbeid verricht, ermee rekening te houden dat de werknemer reeds is aangesloten bij de socialezekerheidsregeling van de lidstaat waar de tewerkstellende onderneming is gevestigd, zodat dit orgaan de betrokken werknemer niet aan zijn eigen socialezekerheidsregeling mag onderwerpen (HvJ 10 februari 2000, C-202/97, *Fitzwilliam Executive Search Ltd*, r.o. 53-55; HvJ 27 april 2017, C-620/15, *A-Rosa Flussschiff*, r.o. 43; HvJ 6 februari 2018, C-359/16, *Altun*, r.o. 41);
- 4° uit het beginsel van loyale samenwerking volgt evenwel dat elk orgaan van een lidstaat de toepassing van zijn eigen socialezekerheidsregeling zorgvuldig dient na te gaan en dat de organen van andere lidstaten mogen verwachten dat het orgaan van de betrokken lidstaat deze verplichting naleeft (HvJ 3 maart 2016, C-12/14, *Commissie t. Malta*, r.o. 37; HvJ 6 februari 2018, C-359/16, *Altun*, r.o. 42);
- 5° het bevoegde orgaan van de lidstaat dat een E101-document, thans een A1-document, heeft afgegeven, dient bijgevolg de juistheid van die afgifte opnieuw te onderzoeken en dit document zo nodig in te trekken wanneer het bevoegde orgaan van de lidstaat waar de werknemer arbeid verricht, twijfels uit over de juistheid van de feiten die aan dat document ten grondslag liggen en dus van de daarin opgenomen gegevens, met name wanneer deze niet voldoen aan de vereisten van artikel 14, punt 1, a), Verordening nr. 1408/71 (HvJ 27 april 2017, C-620/15, *A-Rosa Flussschiff*, r.o. 44; HvJ 6 februari 2018, C-359/16, *Altun*, r.o. 43);
- 6° indien de betrokken organen het niet eens worden over met name de beoordeling van de concrete feiten van een specifieke situatie en derhalve over de vraag of die situatie onder artikel 14, punt 1, a), Verordening nr. 1408/71 valt, staat het hen volgens artikel 84bis, lid 3, van deze verordening (thans artikel 76, lid 6, Verordening nr. 883/2004) vrij de zaak voor te leggen aan de Administratieve Commissie bedoeld in artikel 80 van deze verordening (HvJ 27 april 2017, C-620/15, *A-Rosa Flussschiff*, r.o. 45; HvJ 6 februari 2018, C-359/16, *Altun*, r.o. 44);
- 7° wanneer er sprake is van een vermoeden van fraude, is het van bijzonder belang dat de bij artikel 84bis, lid 3, Verordening nr. 1408/71 (thans artikel 76, lid 6, Verordening nr. 883/2004) ingestelde procedure wordt toegepast vóór de fraude eventueel door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van ontvangst definitief wordt vastgesteld, aangezien zij ervoor kan zorgen dat het bevoegde orgaan van de lidstaat van

afgifte en dat van de lidstaat van ontvangst met elkaar in dialoog treden en nauw samenwerken om door middel van hun respectieve onderzoeksbevoegdheden uit hoofde van het nationale recht alle relevante feitelijke en juridische gegevens te verifiëren en te vergaren aan de hand waarvan de twijfels die door het bevoegde orgaan van de lidstaat van ontvangst zijn geuit betreffende de omstandigheden waarin een E101- document is afgegeven, kunnen worden weggenomen of juist kunnen worden bevestigd (HvJ (Grote Kamer) 2 april 2020, C-370/17 en C-37/18, *Vueling Airlines sa*, r.o. 66);

- 8° het gerecht van de lidstaat van ontvangst, waaraan de vraag is voorgelegd of de E101-documenten geldig zijn, moet eerst nagaan of het is aangezocht nadat de procedure van artikel 84*bis*, lid 3, Verordening nr. 1408/71 (thans artikel 76, lid 6, Verordening nr. 883/2004) door het bevoegde orgaan van de lidstaat van ontvangst was ingeleid middels de indiening van een verzoek tot heroverweging en intrekking van die documenten bij het orgaan van afgifte ervan en moet, indien dat niet het geval is, alle rechtsmiddelen te zijner beschikking aanwenden om ervoor te zorgen dat deze procedure door het bevoegde orgaan van de lidstaat van ontvangst wordt ingeleid (HvJ (Grote Kamer) 2 april 2020, C-370/17 en C-37/18, *Vueling Airlines sa*, r.o. 79);
- 9° artikel 11, lid 1, a), Verordening (EEG) nr. 574/72 van de Raad van 21 maart 1972 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, zoals gewijzigd en bijgewerkt bij verordening (EG) nr. 118/97 van de Raad van 2 december 1996, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 647/2005 van het Europees Parlement en de Raad van 13 april 2005, moet aldus worden uitgelegd dat de gerechten van een lidstaat waarbij een gerechtelijke procedure is ingeleid tegen een werkgever wegens feiten die kunnen wijzen op frauduleuze verkrijging of frauduleus gebruik van E 101-documenten die op grond van artikel 14, punt 1, a), Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, zoals gewijzigd en bijgewerkt bij verordening nr. 118/97, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 631/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004, zijn afgegeven aan werknemers die hun werkzaamheden in deze lidstaat uitoefenen, het bestaan van fraude slechts kunnen vaststellen en deze verklaringen dientengevolge slechts buiten beschouwing kunnen laten na zich ervan te hebben vergewist: (i) ten eerste, dat de procedure van artikel 84*bis*, lid 3, (thans artikel 76, lid 6, Verordening nr. 883/2004) van deze verordening onverwijld werd ingeleid en het bevoegde orgaan van de lidstaat van afgifte dus in staat was gesteld de gegrondheid van de afgifte van die documenten opnieuw te onderzoeken in het licht van de door het bevoegde orgaan van de lidstaat van ontvangst verstrekte concrete gegevens, die erop duiden dat die documenten op frauduleuze wijze zijn verkregen of ingeroepen, en (ii) ten tweede, dat het bevoegde orgaan van de lidstaat van afgifte heeft nagelaten een dergelijke heroverweging te verrichten alsmede binnen een redelijke termijn een standpunt in te nemen over deze gegevens en de betrokken documenten in voorkomend geval nietig te verklaren of in te trekken.

De rechter oordeelt of is voldaan aan de uit deze rechtspraak voortvloeiende voorwaarden om aan het bindend karakter van een E101-document, thans een A1-document, voorbij te gaan. Het Hof gaat enkel na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden aangenomen.

Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-17/19 (*Bouyges travaux publics, Elco construct Bucarest, Welbond armatures*) van 14 mei 2020 volgt dat moet worden onderzocht of de Belgische regelgever met de Dimona-aangifteplicht enkel een socialezekerheidsrechtelijke doelstelling heeft dan wel of hij daarnaast ook beoogt de doeltreffendheid van de door de bevoegde nationale autoriteiten uitgevoerde controles te waarborgen om ervoor te zorgen dat de in het arbeidsrecht vastgestelde arbeidsvoorwaarden en arbeidsomstandigheden worden nageleefd (Art. 13 Verordening (EG) nr. 883/2004 van 29 april 2004; Dimona-aangiftebesluit).

Artikel 4 KB Dimona van 5 november 2002 verplicht de werkgever om aan de instelling die met de inning van de socialezekerheidsbijdragen belast is, een aantal gegevens mee te delen betreffende de werkgever, de werknemer en zijn tewerkstelling en geeft uitlegging aan artikel 38 wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels. Die regeling heeft in elk geval tot doel te waarborgen dat de betrokken werknemers bij een van de takken van het socialezekerheidsstelsel zijn aangesloten en dus de naleving van de wetgeving ter zake te verzekeren. De Sociale documentenwet verplicht de werkgever bepaalde sociale documenten bij te houden. Die wet beperkt de controledoelstelling van die documenten niet tot specifieke sociale wetten. Bijgevolg is het personeelsregister dat met deze wet wordt verplicht gesteld, bedoeld om zowel de toepassing van de sociale wetten betreffende de sociale zekerheid als die betreffende het arbeidsrecht met inbegrip van de arbeidsreglementering te controleren.

Uit de artikelen 4, § 1, 1 en 4, en § 1bis, Sociale Documentenwet en artikel 3, § 1, koninklijk besluit van 8 augustus 1980 betreffende het bijhouden van sociale documenten volgt dat de Dimona-aangifteplicht het bijhouden van een personeelsregister vervangt. Daaruit moet worden afgeleid dat de regelgever met de invoering van de Dimona-aangifteplicht niet uitsluitend beoogt te verzekeren dat de betrokken werknemers zouden zijn aangesloten bij een sociaalzekerheidsstelsel en de naleving van de ter zake geldende regelgeving, maar daarnaast en dus bijkomend ook als doel heeft de doeltreffendheid te waarborgen van de door de bevoegde nationale autoriteiten uitgevoerde controles betreffende de in het arbeidsrecht vastgestelde arbeidsvoorwaarden en –omstandigheden. Daaruit volgt ook dat de Dimona-aangifteplicht zich niet beperkt tot de tewerkstelling in België van werknemers door ondernemingen die enkel in België een werkelijke en duurzame vestiging hebben.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft met arrest van 2 maart 2023 in de gevoegde zaken C-410/21, *Intertrans*, en C-661/21, *Verbraeken*, geoordeeld dat:

- 1° de criteria ter bepaling van de zetel van een vervoersonderneming met het oog op het verkrijgen van een communautaire vergunning voor het wegvervoer verschillen van die welke worden gehanteerd om de zetel van een dergelijke onderneming te bepalen voor de toepassing van artikel 13, lid 1, b), i), Verordening nr. 883/2004 (r.o. 78);
- 2° de werkelijke en duurzame vestiging in de zin van artikel 3, lid 1, a), Verordening nr. 1071/2009 en de plaats waar een onderneming of een werkgever de essentiële beslissingen neemt of de centrale bestuurstaken uitoefent, weliswaar kunnen samenvallen, maar dit niet noodzakelijkerwijs het geval hoeft te zijn (r.o. 79);
- 3° het begrip ‘zetel of domicilie’ in de zin van artikel 13, lid 1, b), i), Verordening nr. 883/2004 niet overeenkomt met het begrip ‘werkelijke en duurzame vestiging’ in de zin van artikel 3, lid 1, a), Verordening nr. 1071/2009 (r.o. 80);
- 4° in die omstandigheden het feit dat een onderneming een communautaire vergunning voor wegvervoer bezit, een gegeven kan zijn waarmee rekening moet worden gehouden bij de bepaling van de zetel of het domicilie van deze onderneming teneinde overeenkomstig artikel 13, lid 1, b), i), Verordening nr. 883/2004 vast te stellen welke nationale socialezekerheidswetgeving van toepassing is, maar dat bezit niet automatisch het bewijs, *en a fortiori* evenmin het onweerlegbare bewijs daarvan kan vormen, noch de autoriteiten van de lidstaat binden waar de arbeid wordt verricht (r.o. 81); en
- 5° daaruit volgt dat artikel 13, lid 1, b), i), Verordening nr. 883/2004, gelezen in het licht van artikel 3, lid 1, a), en artikel 11, lid 1, Verordening nr. 1071/2009, alsook van artikel 4, lid 1, a), Verordening nr. 1072/2009, aldus moet worden uitgelegd dat het feit dat een vennootschap een communautaire vergunning voor het wegvervoer bezit die door de bevoegde autoriteiten van een lidstaat is afgegeven, niet het onweerlegbare bewijs vormt dat zij met het oog op de bepaling van de toepasselijke nationale wettelijke regeling inzake sociale zekerheid overeenkomstig artikel 13, lid 1, b), i), Verordening nr. 883/2004 haar maatschappelijke zetel in deze lidstaat heeft (r.o. 82).

In zijn arrest van 15 maart 2011, C-29/10 (Grote Kamer), *Koelzsch t. Groothertogdom Luxemburg* heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat:

- 1° artikel 6 EVO, dat een passende bescherming van de werknemer beoogt, moet worden opgevat als een waarborg dat het recht van de staat van de tewerkstelling toepasselijk is, eerder dan het recht van de staat van de zetel van de werkgever, aangezien de werknemer in die staat zijn economische en sociale functie uitoefent, en aldaar ook de invloed ondergaat van het politieke en bedrijfsklimaat (r.o. 42);
- 2° gelet op dit doel, het criterium van de plaats van de gewoontelijke tewerkstelling vermeld in artikel 6, lid 2, a), EVO ruim moet worden ingevuld, terwijl het criterium van de plaats van aanwerving vermeld in artikel 6, lid 2, b), EVO enkel toepassing moet vinden wanneer de plaats van de gewoontelijke tewerkstelling niet kan worden bepaald (r.o. 43);
- 3° hieruit volgt dat ook in de hypothese dat de werknemer zijn arbeid in meer dan één verdragsluitende staat verricht, het criterium van de staat van de gewoontelijke tewerkstelling toepasselijk is wanneer het voor de rechter mogelijk is te bepalen met welke staat de arbeid een duidelijk aanknopingspunt heeft (r.o. 44); en
- 4° wanneer de arbeid in meer dan één staat wordt verricht, dit criterium ruim moet worden uitgelegd en verwijst naar de plaats waar of van waaruit de werknemer daadwerkelijk zijn beroepswerkzaamheden verricht en bij gebrek aan een centrum van activiteiten, de plaats waar hij het grootste deel van zijn werkzaamheden verricht (r.o. 45).

Daaruit volgt kennelijk dat de rechter, om het land van de gewoontelijke tewerkstelling te bepalen, aan de hand van deze criteria moet nagaan welk het land is waar of van waaruit de werknemer, rekening houdend met alle elementen die deze werkzaamheid kenmerken, het belangrijkste deel van zijn verplichtingen tegenover de werkgever vervult (thans Artt. 8 en 9.1 Rome I-Verordening).

[*\(ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20230627.2N.28\)*](#)

Opbouw van pensioenrechten – Gelijkgestelde periodes – Loopbaanonderbreking – Toepasselijke regelgeving – Werking van de wet in de tijd – Onderscheid tussen artikel 34, § 1, N en O, Algemeen Reglement Werknemerspensionen – Gelijkeheidsbeginsel

Arrest van 4 december 2023 ([S.22.0077.N](#)) met conclusie van advocaat-generaal H. Vanderlinden

Uit het geheel van de bepalingen van hoofdstuk II Pensioenwet Werknemers en van de hoofdstukken III en IV Algemeen Reglement Werknemerspensionen volgt dat de pensioenrechten gradueel worden opgebouwd, per kalenderjaar, met inachtneming van de tijdens de beroepsloopbaan gepresteerde arbeidsperiodes of doorgemaakte gelijkgestelde inactiviteitsperiodes en de tijdens die periodes verworven werkelijke, fictieve of forfaitaire lonen en dit in beginsel overeenkomstig de regelgeving die geldt op het ogenblik van de opbouw van deze rechten (Art. 7 tot 15bis Pensioenwet Werknemers; artt. 22 tot 37 Algemeen Reglement Werknemerspensionen).

Een arbeids- of inactiviteitsperiode die reeds is beëindigd, is geen toestand die zich voordoet of die voortduurt onder de gelding van een nieuwe wet die de voorwaarden wijzigt om arbeids- of inactiviteitsperiodes in aanmerking te kunnen nemen. Hieruit volgt dat een nieuwe wet die de voorwaarden wijzigt waaronder arbeids- of inactiviteitsperiodes voor de berekening van het rustpensioen in aanmerking worden genomen, slechts op reeds verstreken arbeids- of inactiviteitsperiodes van toepassing is indien de wet dit uitdrukkelijk bepaalt (Art. 1.2, tweede lid, BW).

De verschillen tussen de gelijkstelling waarin artikel 34, § 1, N, Algemeen Reglement Werknemerspensionen voorziet en de gelijkstelling waarin artikel 34, § 1, O, van dit besluit voorziet, alsook het oogmerk van de in artikel 34, § 1, O, uitgewerkte regeling, bieden een objectieve en redelijke verantwoording voor de voorwaarde dat de werknemer bij het begin van de vermindering van zijn arbeidsprestaties ten minste de leeftijd van 50 jaar had bereikt om de in artikel 34, § 1, O, Algemeen Reglement Werknemerspensionen bepaalde gelijkstelling te kunnen genieten (Artt. 10 en 11 GW).

([ECLI:BE:CASS:2023:ARR.20231204.3N.1](#))